Ч. 4. Пятниця 6 (19) січня 1906. Рік XVI.

Виходять у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї непечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Австрийскі голоси про російску кризу

Ориґінальний концерт, так ориґінальний, як і ориґінальна російска конституция з задержанем самодержавія та російска революция з жаданем републики!

Віденьский кореспондент „Петербургских Ведомостій“ впав на вельми ориґінальну гадку, не практиковану доси ще при ніяких переворотах державних, і віднїс ся з запитанєм до визначних австрийских політиків, публицистів і учених, як они дивлять ся на теперішні відносини в Росиї та яких після їх думки треба би ужити средств против теперішної кризи в російскій державі. Отже згадана ґазета оголосила вже відповіди таких мужів, як: бувшого президента австрийского кабінету дра Кербера, віденьского бурмістра дра Люґера, проф. Едварда Зіса, проф. Яґіча, котрий єсть членом петербурскої академії і був довший час професором в Петербурзї, Вільгельма Зінґера, проф. Шредера і проф. Бенедикта.

Др. Кербер дав лиш коротку слїдуючу відповідь: „Признаю ся, що я серед инших особистих відносин ледви чи опер би ся Вашому запрошеню, бо то дійстно вельми інтересно подумати над тим, як би уложити таку конституцию, котра би по можности відповідала політичним, господарским і суспільним вимогам 20-го століття, а котра би мала бути надана державі, в котрій доси була наскрізь автократична управа. На жаль всї мої зовнїшні обставини і стан мого здоровля наказують менї повну здержаливість, так що я не в силї відповісти Вашому бажаню“

За то досить широко а місцями не лиш сьміло, але дуже критично розписав ся проф. Яґіч, котрого відповідь повинна би й в Росиї звернути на себе увагу, іменно же увагу тих людий, що там тепер верховодять. Проф. Яґіч пише:

Вельми поважаний Пане! Я міг би Вам відповісти таки просто в російскій мові, але коли Ви ставите питане по німецки, то нехай і відповідь буде німецка.

Я вже з початком сего року висказав одному кореспондентови моє кріпке переконанє, що російске правительство мало би в інституциї земств певну точку опори і виходу, щоби вийти із загальної запутанини понятій. Именно же, коли би правительство було готове очистити заступництво земств з пізнїйшого куколю і завести єго знов в тім видї, в якім оно було в 1864 р. Замість того знаємо всї і пригадуємо собі дуже добре, які трудности старало ся правительство робити всїм нарадам представителїв земств. Що ті єго змагання по найбільшій части не удали ся, за то треба подякувати мужній відвазї представителїв а не правительству. На жаль навіть сам ґр. Вітте, котрого ми за границею, як показує ся, нераз переціняли, не вступив в осудї значіня заступництва земств на відповідну дорогу. Замість виступити яко конституційний президент міністрів — він же яко такий мусів був почути ся, бо по 17 (30) жовтня заняв був се становище — і піддати ся ухвалам заступників земств і міст, старав ся він понизити тоту інституцию, яка вийшла з духа російского народу і яку піддержувала симпатия всїх розважних елементів; він собі єї легковажив, як то показала виразно єго послїдна відповідь.

Так стратило правительство тоту так дуже потрібну звязь з репрезентацією народу, яка в тій хвили вже була і додала відваги крайним елементам до очайдушної, ба божевільної роботи! Кроваві сцени, які відбували ся в Москві, хоч і як їх треба порікати, то все-таки треба їх записати на рахунок теперішного правительства, котре поступало без пляну. Бо й щож оно зробило, щоби позискати довіре розважних, умірно-ліберальних людий російскої суспільности, котрі, як менї здає ся,

---

1)

Російскі моряцкі новелї.

(З російского — К. Станюковича).

В ночи.

I.

На атлянтийскім океанї вже давно запала глубока ніч.

Як звичайно в тропічних околицях ніч настала нагле, майже без смерку. Она віддихала лагідним холодом, була чаруюча і загадочна в своїй мовчаливій принадї.

Серед таких ночий віддихає ся повною грудию. Одушевленє наповняє душу мимохіть, так що ледве то можна зрозуміти, цїлим єством володіє торжественний настрій, аж доки утомлені нерви не зломить сон.

Океан, старий морский дїдуган, поводив ся тихо, немов би й єго морив сон. Прихильний для моряків тут в тих околицях, хвилює тихо, цїлком тихо, без слїду гніву, колише ся лїниво в сонних филях і ополікує з тихим, мирним блеском бічні стіни тримаштівця „Воробця“.

При лагіднім, сприяючім вітрі посуває ся корабель при розпущених вітрилах майже без шуму, легко поколисуючись зі скоростию сїмох вузлів на годину; за собою полишає пестру, фосфоризуючу смугу. Ніс корабля розбиває воду на міліони диямантових капель.

З гори темного, широкого, мягкого як аксаміт небозводу глядить в благодатній тишинї, купаючи свої срібні промінї в океанї, повний круг місяця, а безчисленні звізди блищать привітливо. Деколи відорве ся яка „непослушна“ або „винна“, як моряки називають спадаючі звізди і паде як золотий сніг в океан — і знов сьвітить небо в торжественнім спокою.

На „Воробци“ тишина. Всї крім варти лежать в глубокім снї.

Вартуючий офіцир, цїлий в білій одежи, з отвертим ковніром сорочки, ходить по командантскім містку сюди і туди. Не хоче опирати ся о поруче містка, аби не заспати.

Він глядить на море перед себе, на компас, на вітрила і від часу до часу командує півголосом, аби сплячих на покладї моряків — бо на долинї за горячо — не розбудити.

— На право, гляди!

— Слухаю! — відзиває ся звичайна відповідь.

І знов тихо. Лиш хропіт сплячих людий ще чути. Вартуючий відділ моряків стоїть на своїм місци. Деякі з них дрімають, оперши ся о машти. Другі проваджять час на балаканю, один розповідає казки. Але всї они говорять тихо, майже шепотом, немов би бояли ся прогнати чар тої хорошої ночи.

II.

Годинник ударив чотири разів, то значить друга година. Вартові на переді корабля, що глядїли перед себе, обернули ся, глядячи за нетерпеливо дожиданою зміною, аби чим скорше закурити.

— Гей, хто там на черзї? Зміна, виступай! — сказав лїниво заспаний підофицир і аби прогнати сон, підійшов на перед корабля до стоячої там бочки з водою, опер ся о неї, набив свою коротку люльку тютюном і запалив єї до огня, що тлїв в мосяжній скринцї.

В малім кружку дрімаючих коло передних армат хлопців кидали ся в очи особливо два моряки. Один був великий, спльної будови, білявий, з рудими заличками. Другий малий, сухий, з маленьким вусиком. Оба були молоді, білявий видавав ся старшим.

Они виступили наперед, прийшли до вартуючих і малий моряк запитав, позїхаючи і простягаючись:

— Що, братя, богато бачили?

— Для нас досить! Дивіть ся ви тепер а ми пійдемо курити. Страшенно хоче ся курити! — сказав один з вартових.

Они зійшли з своїх становиць, а на їх місце сїли нові вартові, котрих обовязком було сейчас кричати, коли би побачили сьвітло якого корабля, або хоч би сам корабель з далека, бо дуже часто лучає ся, що купецкі кораблї з недбалости не сьвітять сиґналових ліхтарень.

Кілька хвиль сидїли оба моряки в глубокім мовчаню.

Великий білявий глядів немов дуже уважно з сумно задуманим лицем на блищачий, тихо филюючий океан, що губив ся далеко в темноті овиду і над котрим сьвітили звізди, немов би з моря виринули.

Малий моряк глядів то на право то на ліво, але вскорі опустив голову і почав дрімати.

Вітер, що єго обвівав, наводив на него чим раз більший сон. Перед корабля гойдав ся як колиска.

творять переважну більшість? Нічо, нічогісенько, ба, якраз робило противно, от приміром накинуло ся на ліберальну пресу дня 2 (15) грудня.

Ні, я знаю, що то лекше складати вину на когось, докоряти комусь гріхами, як давати добру раду. Я мусів би то навіть назвати зухвалостию, зарозумілостию, як би я собі гадав, що хтось буде слухати моеї ради. А вежтаки, яко тихий слідитель подій, яко чоловік науки, котрий на своім становищи російского академіка ожидае з надією відродженя Росиї, скажу Вам, що після моеї думки мае правительство вже тепер до розпорядимости всілякі средства, щоби осягнути якесь успокоене умів. Наприм:р могло би вже тепер рішене монарха, що він хоче бути від тепер конституцийним володітелем, зискати богато на силі, коли би о тім повідомлено европейскі двори. Повідомленя правительства, замість появляти ся без'іменно в „Правітельственнім Вестніку“, могли би вже тепер дати зверхний успокоюючий знак підписом дотичного міністра, або коли они виходять від царя, контрасиґнатурою президента міністрів, що від 17 жовтня настали иньші основи. Засіданя конґресу земств і заступників міст могли вже тепер, заким ще збере ся парлямент вийшовший з виборів, давати правительству дуже хосенні вказівки, котрі яко провізоричні постанови мали би може більше моральної сили і поваги, як анонімні повідомленя в „Правітельственнім Вестніку“.

Я не знаю ще докладно нових розширених постанов права виборчого, але я остерігав би перед пересадою з загальним, рівним, безпосередним і тайним правом виборчим. Таке жадане, теоретично дуже красне, виглядае для мене як незрілий овоч, що може жолудок попсувати. В цілім руху, який тепер настав в Росиї, може безсторонний слідитель добачити богато набраного із всіляких книжок, але нездокладного пізнаня дійстного житя, богато теоретичного, утопійного. До того зачисляю одушевлене деяких кругів для републики, в котру вірити в Росиї треба хиба зачислити до самодурств ідеаліста, не знаючого житя российского народу.

Що не можу дати на поодинокі ваші питаня ніякої відповіди, се річ ясна. А хтож може Вам сказати, що принесе „Государственная Дума?“ Що хтось одушевляе ся конститууючими зборами, коли під тим думати альтернативу: монархія або република, се зачисляю до повисших теоретичних самодурств. Але то мені здае ся, що Государственная Дума буде мусіла поговорити щось і щось постановити о тих основах, які мають запанувати в конституцийній монархії. Свобідний розвій політичного житя буде мусів після мого найглубшого переконаня викликати напруженя спочиваючої в російскім народі величезної сили, він подасть значний товчок для піднесеня духового і материяльного добра Росиї. Я маю надію, що то причинить ся до загального піднесеня добробиту.

Вісти політичні.

Справа реформи виборчої. — До ситуациї на Угорщині. — Вибір президента републики францускої. — Нодя в Росиї.

Вчера перед полуднем відбула ся у президента палати панів кн. Віндішґреца конференция делеґатів палати панів, вибраних екзекутивним комітетом трох партий палати. Правиця виделеґувала: ґр. Фр. Туна, ґр. Фидр. Шенборна, ґр. Льва Пінїньского, ґр. Букоа і Латура; — з партиї конституцийної: кн. Аверсперґа, Пленера, ґр. Туна-Сальма, бар. Хлюмецкого; — з середної партиї: кн. Шенбурґа, бар. Чедіка і ґр. Мерена. Делеґати радили під проводом кн. Віндішґреца а по полудни відбула ся конференция з президентом міністрів бар. Ґавчом, щоби вислухати его заяви о намірах правительства що до реформи палати панів.

О скілько правда, не знати, але мадярскі ґазети подають чутку, що сими днями мають знов розпочати ся у Цїсаря авдиенциї проводирів мадярскої коаліциї. Бар. Феєрварі був вчера на авдиенциї у Цїсаря, котра тревала цілої півтора години. З Відня доносять, що предметом вчерашного звіту бар. Феєрварі'го не була зовсім ніяка справа стояча на першім плянї політичної ситуациї, бо тота ситуация на Угорщині не змінила ся. Але Pesti Hirlap доносить, що барон Феєрварі мае предложити Монархові потребу покликаня на авдиенцию слідуючих політиків мадярских: Кошута, Андрашого, Банффі'го, Тісу, Николая Томанича, Алекс. Зічі'го і Стефана Раковского.

Президентом францускої палати послів вибраний Фалієр. Вчера в полудне в палаті у Верзалю були вже о 12 год. всі ґалерії битком набиті. Точно о 1 год. отворив президент сенату Фалієр засідане серед грімких оплесків лївиці і центра, підчас коли на правици настав великий неспокій. Фалієр відчитав декрет скликуючий Збори Народні в цїли вибору президента републики, а безпосередно потім розпочало ся голосоване. Президент палати послів Думе голосував серед оплесків правиці і части центра. Голосоване скінчило ся о годині пів до четвертої а скрутинія показала слідуючий вислід: Голосувало 850, абсолютна більшість 426. Президентом републики вибраний Фалієр, котрий одержав 449 голосів. На Думера віддано 371, 20 було розбитих а 1 порожна. По оголошеню висліду сенатори і посли підняли грімкий оклик: „Най жие Фалієр! Най жие република!“ Фалієр вибраний на 7 літ і розпічне свое урядоване аж 18 лютого, бо так постановляе право, котре каже, що мандат давного президента кінчить ся аж в місяць по виборі нового. Так мае тепер француска република по правді двох президентів. Коли би тепер міністерство подало ся до димісиї, то нове міністерство міг би покликати лиш дотеперішний президент Любет. Опозиция француска, монархісти і клерикали суть дуже невдоволені з сего вибору.

З Петербурга доносять, що рапорт буджетовий міністра Шіпова зробив дуже пригнобляюче вражіне. Війна з Японією коштувала 2 міліярди рублів або 5.000 міліонів корон, а кошти війни треба буде покривати ще сего і слідуючого року. Правительство бере на покрите дефициту в рахунок будучі операциї фінансові за границею, котрих вислід ще непевний. Характеристичне есть то, що рапорт міністра і предкладаний буджет зовсім не числить ся з тим, що буде скликаний якийсь парлямент і що представителї народу схотять може зробити якусь зміну в буджеті.

Один з домів банкових в Москві одержав з Шуши (на Кавказі) слідуючу вельми характеристичну телеґраму: В тяжких хвилях, коли місто ціле в облозї, а люди голодують, коли довкола смерть а ніхто не певний, що завтра буде, звертаемо ся до вас, земляки і просимо, щоби ви дали знати правительству о нашім положеню та помогли нам в нашім горю. Підписано: Предсїдатель виборчої комісиї Шахназаров.

Новинки.

Львів, дня 18-го січня 1906

— Імматрикуляция тих студентів університету львівского, котрі не явили ся до торжественної імматрикуляциї в грудни, відбуде ся в четвер, дня 25-го с. м. о годині 11-ій перед полуднем.

Сусід штовхнув малого моряка в бік. Наляканий зірвав ся він і спитав:

— Чи видко що, Макаров?

— Нічого не видко, але гляди, Дуткин, аби дядько не почислив тобі зубів... Він хитрий, підповзне, ані не оглянеш ся!

— Але я сплячий, сплячий, Боже милосердний! — воркнув Дуткин і витягнув ся. — Вітер, знаєш, так усипляе. — І оглядаючи ся, додав: — Ах, як тут тепло в тих краях! В Кронштадті свище тепер вітер і тиснуть морози, а тут правдивий рай! Їде ся як у Бога за дверми... Не треба й дивити ся на вітрила... Ніякої небезпечности!.. Хо-ро-шо! — сказав заспаний Дуткин.

Задумане, мовчаливе лице Макарова не вказувало, аби він поділяв одушевлене приятеля для морскої їзди — навіть тут в тропічних околицях — і видавало ся, немов би Кронштадт подобав ся єму о много більше. Але він не висказував своєї думки, лиш сказав зітхаючи:

— Певно, тут морякови лекше, але не богато таких сторін у Господа Бога. Моряки, що перше їздили „довкола сьвіта“, оповідають, що таких сторін дуже мало.

— Так, мало... тото бо й е... Тут, гляди на океан, який він тихий і привітливий... немов би хотів до себе приманити.

В тій хвили недалеко корабля почув ся плюскіт. При сьвітлі місяця показало ся величезне, темне пятно на воді, а вскорі потім триснула в гору струя води.

— Кит.

— Ага, він!... Бавить ся злодій. І які звірі тут в тих морях!... Вчера бачили ми людоїда...

— Ого, кого той вхопить!... — замітив і грохи очуняївши від сну, поглянув в сторону, де показав ся кит.

— Вже его нема — сказав вкінци. — Той уміє плисти!

— Так, брате, таких околиць не богато — почав Макаров на ново, немов би хотів конче розворушити сонного Дуткина, що звичайно разом з ним держав варту і з котрим він заключив дружбу, хоч доси не був супротив него ніколи незвичайно щирий. — Коли мине тоті околиці, зачне ся для нас знов робота... Очевидно для нас простих моряків... Всьо ще будемо бачити: Бурі і ті індийскі „оркани“. Еґорич каже, що нема нічого страшнїйшого на мори.

— Ох!

— Так, так! Знаєш, як ми виїхавши з Бресту, молили ся!

— Очевидно знаю, але тоді була порядна буря.

— Ну, а та буря була нічим против індийского „оркану“.

— Що ти кажеш!

— Еґорич оповідав, що тоді море кипить мов вода в кітлї, а вітер свище безнастанно з усіх сторін... Головна річ — каже — аби вітер не вхопив корабля... На те мусить комендант уважати і дивити ся як кіт, аби вітер не вхопив его в середину.

— А як наприклад вхопить?

— Тоді всьо скінчене, смерть для всіх! — сказав Макаров твердо.

Легко зворушливий Дуткин аж підскочив в гору.

(Дальше буде).

— **На будову рускогo театру** у Львові зложено в грудни 1905 року квоту 2.423·61 К. Загалом призбирано доси на ту цїль 166.981 кор. і 40 с.

— **На три придані** по 300 корон з фундациї ім. архикнягинї Гізелї оповіщує магістрат міста Львова конкурс з речинцем до 28 лютого с. р. Убігаючі ся мають виказати ся, що они сироти, належать до громади міста Львова, скінчили 16 лїт житя і не переступили 24 лїт, ведуть ся бездоганно і покінчили що найменше III-ту клясу народних шкіл.

— **Міліонова ческа фондация.** Президент ческої академії наук, літератури і штуки в Празї, старший радник будівництва і член палати панів, Йосиф Глявка, увів в житє економічний інститут і призначив на сю цїль 250.000 корон. Крім того жертвував він около двох міліонів корон на гуманітарні і наукові цїли. Основна гадка економічного інституту лежить в тім, що під управою фахових людий дає ся молодим силам змогу виобразувати ся в промисловім і купецкім званю. В тій цїли будуть техніки і укінчені слухачі торговельної академії субвенционовані, щоби могли відбути практику у великих промислових і торговельних заведенях, звідувати заграничні підприємства, учити ся чужих мов і т. п.

— **Голод в Росиї** дійшов в губерніях орловскій, пензеньскій і рязаньскій до того степеня, що люди починають умирати на голодовий тиф. В рязаньскій губерниї — як пише „Народное Хозяйство“ — нема вже зовсїм хлїба і люди живлять ся корою з дерева.

— **Дорога любов.** Прачка Мария Карняк у Львові удержувала любовні зносини з шевским челядником Францом Огородником, котрий обіцював, що ожепить ся з нею. Під тою покришкою — як донесла Карнякова поліциї — виманив Огородник від неї 900 корон, а вкінци в ночи, підчас сну украв їй з комоди 100 корон, два золоті перстенї і забрав одїж і годинник, а відтак утїк.

— **Арештоване шпігуна.** З міста Кент коло Бялої доносять: В недїлю дня 14-го с. м. приїхав до Кент судовий радник п. Пельц з Вадовиць, перевів в присутности заступника прокуратора дра Рознера ревізию в бюрі і мешканю тутешного геометра евіденцийного. Солом. Шпайзера, а відтак арештував его і приказав відставити до слїдчої вязниці в Вадовицях. Відтак удав ся п. Пельц до Бялої і дня 15-го с. м. рано зарядив арештоване Л. Фрауенкнехта, помічника при евіденцийнім геометрі в Бялій.

— **Розбишацка спілка.** Сими днями удало ся париській і марсельскій поліциї зловити міжнародну добре з'орґанізовану шайку злодіїв, що провадила як найсолїднїйше свій інтерес на купецкий лад. Члени тої шайки оперували в Парижи, Брукселї, Ліонї, Марсилїї, Римі, Атенах, Монте Карльо і иньших знатних містах. Голова того товариства, Мірабель, мешкав в Парижи в елеґантнім домі. Центральним осередком операций було здасть ся місто Марсилія, де найдено множество денеш, листів і книжок того товариства. Після точних виказів сполював сам Мірабель від 1 січня до 30 червня 1905 р. 69.000 франків (66.240 кор.) Крім арештованих членів тої шайки, що зачисляють себе до аристократиї злодіїв, мав Мірабель під своєю рукою богато помічників як кельнерів, слуг знатних готелїв і каварень, сьвітових дам і також богато зінсованих малих дїтий. Та шайка оперувала в той спосіб, що інформувала ся докладно, які особи можна на певних місцях нападати. Богато разів осягали свою цїль напором. Вибрані жертви заманювали дїтьми в якусь клїтку і ловили опісля на горячім учинку. Опісля виступали рабівники яко поліцийні комісарі і жандарми. Так виказало ся з найдених паперів, що они вимусили так від одного сьвященика 80.000 франків. Особливо відважно відограли комедию з прокуратором в Challes d'Faux. В критичній хвили виступив Мірабель яко поліцийний урядник, велїв вакувати прокуратора і відвезти до міста. На дорозї повдали ся. Прокуратор мусїв заплатити 150.000 франків. Що ся шайка роками могла скривати ся перед француском поліциєю, треба приписати лихій орґанізациї французкої поліциї.

— **Про артистично-промислову школу в Каменци подільскім** (в Росиї) доносять до „Дїла“: Дня 22 грудня м. р. відбуло ся в Каменци подільскім посвячене артистично-промислової школи, котру отворено у вересни минувшого року заходом В. Розвадовского, звісного артиста-маляра, теперішного директора тоїж школи та ініцiятора „Народної вистави картин“. Посвяченя довершив архієпископ Парфеній при участи ґубернатора Ейлера, духовеньства, урядників, множевства народу та учеників тоїж школи. Школа остає під опікою петербурскої академії штук, а удержуєсь фондами тоїж академії та ради ґуберніяльної. Учеників і учениць записалось разом 72. Для учеників, синів бідних селян, засновано при школї інтернат, де дістають цїлковите удержанє і мешканє, а крім того уфондовано для здібних 12 стипендий. В школї доси отворено три відділи: 1) Відділ рисунків і артистичного малярства. Учитель директор Розвадовский і артист-маляр Лосевский. 2) Відділ керамічний (гончарский). Учить кераміки практично Григорий Лебіщак зі Львова а також викладає технольоґію керамічну, ґеометрию, рахунки і хемію. 3) Відділ різьбарский. Учитель нашого гуцульского різьбарства. І. Семенюк, селянин з Печеніжина під Коломию. Крім того панна А. Розвадовска викладає історию і ґеоґрафію та учить писаня, а о. Добія учить закону божого.

— **Лист з Кавказу.** Читаємо в „Руслані“: П. Левко Лопатиньский, висший окружний інспектор шкільний в Тифлїсї на Кавказї, подає в листї до свого братанича і іменника у Львові між иншим про сучасний стан політичної заверухи на Кавказї і про свої студиї над Шевченковим „Кобзарем“. Обі справи будуть інтересні для наших читачів, тому наводимо їх дословно після згаданого листу, відступленого нам ласкаво до ужитку: „...Вам то живеть ся ще нічого собі, но в нас Бог знає, що дїєть ся. Там ще в самій Росиї дїла йдуть так собі, но на Кавказї з кождим днем все гірше і гірше і гірше; з одної сторони добивають ся свого социял-демократи і другі революцийні партиї, а з другої — Грузини бажають автономії для двох ґуберний: тифлїскої і кутаїскої. Но в тих ґуберніях вони не одні живуть. Тифлїс більше вірменьский, а і на юзї ґубернії живе Вірмен більше як 200.000 та і стілько же і Татар. Добиваючись для себе автономії, вони хочуть наложити ярмо на другі народности, окрім Вірмен і Татар ще і на Осетин, Мінґрельців і Сванів. В других ґуберніях закавказких: елисаветпольскій, ериваньскій, карскій і бакиньский живуть переважно дві народности: Вірмени і Татари, і отсе вони ріжуть тепер одні других, і ніхто не може запобігти сьому. Війска мало! Що із сього вийде, Бог се знає. А тутечки ще сей проклятий страйк почти і телеґрафів.... В мене є дуже цінне видане „Кобзаря“ з приписками покійного Бернатовича, Івана Івановича Білозерского, що живе в Венеции, і моїми. По сьому виданю я справляв І. видане Шевченка, так називаєме „париске“; було се тоді, як я жив і вчив ся в Празї, в 1883 роцї. А тепер переглядаю оба тексти: і печатаний і скорописний і виправляю їх . . . Може що і вийде путнє!“

Телеґрами.

Париж 18 січня. Радикальна французка праса доказує, що вибір Фалїєра єсть сьвітлою, переходячою всякі ожиданя побідою над реакциєю. Вся роботяща і спокійна Франция повитає вибір симпатично. Надія Ватикану, яку він мав на Думера, щезла зовсім.

Петербург 18 січня. (П. Аґ.) Від 2 січня всї фабрики в руху. В Харкові межи робітниками спокій. У всїх заведенях промислових в Тифлїсї розпочала ся знов робота. В Баку в копальнях нафти веде ся нормальна робота.

Петербург 18 січня. В Москві відкрито вчера конґрес маршалків шляхти з цїлої Росиї. Кожда ґубернія вислала двох делеґатів. Конґрес має заняти ся приготовленями до виборів та виготовленєм заряджень в цїли успокоєня селян та збільшеня селяньскої посілости ґрунтової.

Льондон 18 січня. Доси вибрано 171 лїбералів, 27 членів партиї робітничої, 73 унионістів, 50 националїстів ірляндских. Величезна більшість, яку одержав Чемберлен в Берминґемі викликала здивоване навіть у его приклонників.

Льондон 18 січня. До Daily Telegr. доносять з Токіо: Урядові доходженя потвердили вповні великі розміри голодової язви в Японії в наслїдок неурожаю в північній части держави. Майже міліон людий знаходить ся в нуждї.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць** оповіщує: Gazeta Lwowska з дня 18. січня с. р. оголошує розписанє оферт на винайменє реставрациї на дворци зелїзничім в Стрию. Близші поясненя що-до внесеня оферт і образуючих постанов при винаймлюваню реставрациї можна переглянути і безплатно одержати на жаданє у відділі руху (двері ч. 321) ц. к. Дирекциї зелїзниць у Львові. Там можна переглянути також спис убікаций, призначених для ужитку винаймаючого у висше наведеній стациї. Оференти мають зложити для обезпеченя додержаня оферти, разом з офертою також вадиюм в висоті 5% оферованого річного чиншу. Оферти зладжені на звичайнім папери, заосмотрені маркою стемплевою по одній коронї від аркуша разом з 2 примірниками подрібних условин, остемпльованих і через оферентів власноручно підписаних, опечатаних і осмотрених написам: „Оферента на наєм реставрациї в Стрию“ вносити належить до ц. к. Дирекциї зелїзниць державних у Львові найпізнїйше до 9. лютого 1906 до 12 години в полудни. Отворене оферт відбуде ся 10. лютого 1906, о годинї 12 в полудне.

Курс львівский.

Дня 17-го січня 1906.	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	552·—	562·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	260·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	580·—	586·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	—·—	300·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	111·50	—·—
Банку гіпот 4½%	100·60	101·30
4½% листи застав. Банку краєв.	100·90	101·60
4% листи застав. Банку краєв. .	99·10	99·80
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	99·—	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ лїт.	99·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	98·90	99·60
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·60	100·30
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ 4½% . .	—·—	—·—
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	99·—	99·70
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99·—	99·70
„ м. Львова 4% по 200 кор.	97·30	98·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	90·—	98·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	52·75	54·75
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	33·75	35·75
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский) . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденьский) . .	59·—	62·—
Базилїка 10 кор. (Курс віденьский) . .	26·—	28·—
Joszif 4 кор. (Курс віденьский) . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский) . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·24	11·40
Рубель паперовий	2·49	2·51
100 марок нїмецких	117·—	117·50
Доляр американьский	4·80	5·—

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Ц. к. уприв. галицкий акцийний

БАНК ГІПОТЕЧНИЙ

у Львові.

Філії: в Кракові, Чернівцях, Тернополи. — **Експозитури:** в Станиславові, Підволочисках, Новоселици.

КОНТОРА ВИМІНИ

купує і продає всякі вартістні папери і монети по найдокладнійшім дневнім курсі, не числячи ніякої провізиї.

Біржеві замовленя

виконує ся під найприступнійшими усліями і уділяє ся всяких інформаций що-до певної і користної

льокациї капіталів.

ВСЯКІ КУПОНИ

і вильосовані цінні папери виплачує ся без потрученя провізиї і коштів.

БЕЗПЛАТНЕ ПЕРЕГЛЯДАНЄ

чисел льосів і инших паперів підлягаючих льосованю.

ОБЕЗПЕЧЕНЄ ЛЬОСІВ

перед стратою з причини вильосованя.

Депозитовий відділ

приймає вкладки і виплачує задатки на біжучий рахунок, бере до переханя цінні папери і уділяє на них задатки.

☛ Надто заведено на взір заграничних інституций так звані

Сховкові депозити

(Safe Deposits).

За доплатою 50 до 70 К річно депозитар одержує в сталевій панцирній касї сховок до виключного ужитку і під власним ключем, де **безпечно а дискретно** може переховати своє майно або важні документи. В тім напрямі починив банк гіпотечний як найдальше ідучі зарядженя.

Приписи дотично сего рода депозитів можна одержати безплатно в депозитовім відділї.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).